

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 256

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

10 d'abril de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Cameros, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

Un buit que hem d'emplenar

En el moment que aquesta edició del nostre setmanari sortirà al carrer, estarà finint les seves tasques a Oviedo la Setmana Social organitzada pel Prelat d'aquella Diòcesi. Amb un enfilall de temes bàsics (potser una mica massa bàsics i tot, perquè ja comença a ésser hora d'arribar als problemes concrets), amb un nucli de conferenciantes selectíssims i amb un sol subjecte (a exemple de les Setmanes franceses), la Setmana Social diocesana resultarà d'un gran èxit.

* * *

No cal dir com a nosaltres, defensors aferrissats de les Setmanes socials, ens complau aquesta reunió de la de la capital d'Astúries. Hem estat sempre convençuts de la necessitat de la propaganda social catòlica, puix qui de bona fe rebí les solucions catòliques als problemes socials d'avui no pot, en realitat, deixar-les de considerar formades amb un cos científic formidable i úniques per a harmonitzar els encontres interessos que en el camp social modern lluiten avui amb neguit i braó.

Però, com podem pensar a transmetre aquestes solucions al poble quan són tants i tants els catòlics intel·lectuals i fins propagandistes que les desconeixen en tota llur magnitud? Es que si en realitat les solucions social-catòliques formessin part de la intel·ligència i de l'ideari de molts catòlics de les classes dirigents s'arribaria manta vegada, com ara s'arriba, a deixar plantejar problemes en el fons dels quals sols una enorme ignorància s'hi endevina? Es que el mateix camp del dret de cadascú (en el món de relacions individuals) i del dret de cadascú en el món corporatiu no apareixeria amb trajectòries més ben delimitades?

No, les solucions catòliques no es coneixen perquè no s'ensenyen; i no s'ensenyen perquè llur cultiu científic és tan deficient que gairebé pot dir-se que la càtedra, que el laboratori per arribar a llur entranya no existeix avui en aquesta terra.

Hem parlat aquí cent vegades de les Setmanes franceses (la del present any s'anuncia a l'Havre), amb la seva continuïtat, amb la seva novetat de temes, amb la seva seriositat científica, amb la profunditat dels seus estudis i amb aquests volums-resums que constitueixen veritables manuals de solucions catòliques a tots els problemes més moderns. Ens hem ocupat de les Setmanes italianes, que segueixen la seva tasca amb tanta regularitat com les anteriors, encara que la producció científica no sigui tan regular i metòdica com la d'aquelles. I tot ha anat dirigit a estimular la celebració, el renouament de les nostres.

Qui no recorda amb complaença aquella V Setmana barcelonina que entre tots els seus defectes (no petits, certament) tingué un eco tan formidable en la nostra ciutat i en tota la Península?

I pensar que tota aquella obra empresa amb tant d'afecte pogué ésser estroncada per unes petites pedretes posades en el seu camí, torbada per uns minúsculs incidents esdevinguts en mala hora!

Però hi som a temps encara. Tots sentim el buit que han deixat ací aquestes reunions periòdiques; tots sentim, encara més, la necessitat d'un tacte de colzes entre els elements actius del camp catòlic; tots trobem a mancar una aplicació constant i minuciosa de les nostres doctrines a la munició de problemes nous que cada dia ens rodegen. Per què no hem de pensar, doncs, seriosament amb la nostra Setmana Social?

L'exemple de la d'Oviedo pot ésser esperó per a nosaltres, i en aquest sentit en destaquem la importància.

La redempció del poble

Una publicació francesa insereix en un dels darrers números una estadística per a demostrar els perjudicis materials que les vagues han originat a la indústria. No cal dir que aquesta estadística és colpidora. Les vagues han fet perdre molts de diners als industrials. No creiem, però, que aquest sigui un motiu per a negar la licitud de la vaga.

Seria curiós saber els diners que els obrers han deixat de guanyar d'ençà d'aquells temps en què els patrons feien el que volien perquè no existien encara les organitzacions obreres. Si els obrers no s'haguessin organitzat, esgrimint cada vegada que ha calgut, l'arma lícita de la vaga, avui encara guanyarien jornals irrisoris.

Certament que existeixen patrons bons que estimen els obrers i no abusen mai de la seva força, però la gran majoria no donen res espontàniament. Es planyen dels perjudicis que els originen les vagues, i, en canvi, no saben evitar-les.

Hem dit mantes vegades, d'aquestes planes estant, que no defensem ni podem defensar les vagues de caràcter revolucionari; però hem cregut sempre i seguirem creient que l'obrer pot declarar la vaga al seu patró sempre que aquest abusi de la seva força i negui als seus obrers les millores justes i raonables. No ens interessa que es perdin o no diners amb la vaga. El que volem és que s'estableixi un règim d'equitat i de justícia.

Si són respectables els interessos dels patrons, també ho són els dels obrers.

Algunes vegades les meves paraules han estat estridents com un toc de clarí. Si em decanto a favor dels pobres i dels humils és perquè dissortadament són molt pocs els que els defensen. Fa molt de temps que patim deliri de grandeses. Trobeu gent que han sortit del poble, que han estat bressolats per unes mans endurides pel treball, i, no obstant, coneixen únicament els camins que menen a la llar dels poderosos.

Es una cosa que entristeix i aclapara, pensar que existeixen multituds obreres que estan completament paganitzades. Visiteu les fàbriques i els tallers i veureu com gairebé tots els obrers no saben ni un borrall de religió i creuen que els catòlics són un obstacle per aconseguir el triomf de llurs reivindicacions.

L'obrer creu que un catòlic és un senyor ultraconservador que està completament solidaritzat amb el règim imperant.

No hem sabut arribar a l'entranya viva del poble. Les entitats catòliques, de caràcter obrer, porten una vida esllanguida. I és que no hem volgut o no hem sabut endegar els problemes del treball.

Una personalitat de Roma del camp social catòlic ens preguntava no fa molts dies quines organitzacions catòliques de caràcter obrer existien

a Barcelona, i vàrem haver de respondre avergonyits que encara tot estava per fer.

Cada vegada que s'ha intentat organitzar els obrers, s'ha obtingut un fracàs sorollós. Fracasarem sempre perquè no som sincers. Mentre vulguem encendre un ciri a Déu i un altre al diable, no farem cap obra positiva. S'ha de dir la veritat caigui qui caigui. Hem de combatre les ficcions i els convencionalismes. Si cridem fort i posem al descobert les injustícies socials, intentaran fer-nos callar; però nosaltres hem de mantenir-nos forts, enarborant ben alta la bandera de la sinceritat.

Alguns catòlics han cregut que amb mitja dotzena de socis protectors, una sala de cafè i un teatre, ja es podia fer obra social. Han cregut que posant una etiqueta a un obrer ja era catòlic. El primer que hem de fer és cristianitzar el poble. Si no el redimim de l'esclavatge de l'error, és endebades que el vulguem acoblar sota la nostra bandera. Mentre el poble estigui materialitzat no espereu aconseguir de trencar cadenes feixugues que l'endogalen. Fullegeu la història i veureu que únicament s'han redreçat els pobles que mantenien encesa la flama d'un ideal. Si visiteu un poble en el qual fins fa poc era considerada lícita l'esclavitud, veureu que els esclaus, a desgrat d'haver estat abolida la llei inhumana que legalitzava l'innoble mercadeig dels homes, molts d'ells es consideren encara espiritualment sotmesos a aquella llei. I és que el reconeixement de la llibertat, quan no va acompanyada de la dignificació espiritual de l'home, de fet no té cap eficàcia. Els esclaus no senten el pes feixuc de les cadenes, perquè no porten dintre una vibració espiritual. Avui encara, quan els europeus van a colonitzar les selves inhospitalàries, per aconseguir el domini absolut dels indígenes, en comptes de redimir-los amb la influència benefactora del cristianisme i de la civilització moderna, els embruteixen amb l'abús de l'alcohol. Saben molt bé aquests colonitzadors que d'un home embrutit en faran el que ells vulguin.

Els catòlics hem d'esvair les tenebres que plenen damunt l'ànima del poble. Quan, després d'una campanya intensa, haguem aconseguit deixondir un nucli important d'obrer, llavors haurà arribat l'hora de convertir en fets tangibles els nostres desigs d'organització. Però no podem anar al poble cobrint-nos el rostre amb la màscara innoble de la covardia.

Avui encara hi ha gent que s'entossudeix a fer-nos creure que l'Església per a caminar necessita crosses. Volen donar la sensació que tots els catòlics estem aixoplugats sota el mantell de porpra. No saben aquests senyors que aquells que es recolzen damunt les coses passatgeres, quan aques-

tes cauen són també arrossegats per la forta torrentada. Creuen que l'Església serà més forta tenint un soci protector com els casinets i les entitats recreatives.

Si ells tenen aquest pobre ideari els respectem, però que no vulguin fer creure que tots som iguals.

Jo tinc un concepte més enlairat del catolicisme. Hem de sotraquejar el poble fins que es des-

vetlli; però, quan s'hagi desvetllat, no fem servir els obrers de figures decoratives per a exornar les nostres sales de festes.

Si volem que els patrons i els obrers s'estimin i es respectin cal enarborar la bandera blanca de l'amor i de la justícia.

J. CIVERA I SORMANI

Una dama exemplar

Sovint els diaris publiquen el nom d'algunes dames que no tenen altre mèrit que l'haver organitzat festes benèfiques que en el fons no són altra cosa que festes mundanes. Just és, doncs, que es parli d'aquelles dames cristianes que en passar per la terra han deixat enrera un rastre de llum.

No fa molts de dies morí a la nostra ciutat una dama honorable que jo m'atreviria a erigir en model de la dona catalana. Ens referim a la distingida dama Maria Vidal Casacuberta de Jover.

Dissortadament la majoria de les nostres dones han perdut el seny. Són frívols i lleugeres. La senyora Vidal va saber embolcallar-se amb el mantell puríssim de la humilitat. Mai no fou esclava de les modes paganitzants. Bé hauria pogut, com altres dames de la seva posició social, enlluernar la gent amb vestits llampants. A tot arreu deixava el perfum de la modèstia. Mai ningú no la va veure amb vestits que estiguessin en contradicció amb la seva fina espiritualitat.

En els ulls de la senyora Vidal hi brillava la flama de la joia cristiana. Era intelligent, resoluta en les seves decisions i ferma de caràcter. El seu cor, però, es decantava sempre a la clemència.

Era la protectora dels humils. Estimava els pobres i els tractava deixant de banda totes les ficcions i els convencionalismes socials. Sabia, com totes les ànimes grans, aconhortar els que sofreixen.

A la llar és on posava de manifest les seves virtuts essencialment cristianes. Era la mare i l'esposa, amarada d'espiritualitat, que omplia de claror la llar i posava en totes les coses una mica d'amor i de bellesa.

Compenetrada amb l'esperit generós i cristià del seu marit En Lluís Jover, que estima també els desvalguts, bastiren un magnífic Hospital a Vilassar de Mar, del qual feren donació a la vila, amb el nom de Casal de Curació.

No cal dir com el poble va respondre a la generositat de la senyora Vidal i del seu marit.

Certament que l'Hospital no fou construït per a obtenir lloances; car coneguts són els sentiments enlairats dels generosos donants, però el poble, que va capir la transcendència social del seu gest humani-

tari, féu gestions per tal que el Govern concedís a la senyora Vidal la Creu de Beneficència de primera classe. Aquesta creu fou concedida, però la dita senyora no la usà mai.

Els que assistiren a l'enterrament varen poder constatar les simpaties que tenia la senyora Vidal. Poques vegades s'ha vist a Barcelona un seguici tan espontani i tan popular. Totes les classes socials hi eren representades. L'Ajuntament de Vilassar hi assistí en representació de tot el poble; hi assistiren també representants de les societats culturals, de previsió, esportives, etc. No hi mancaren tampoc la quasi totalitat dels socis de la Mútua per a la construcció de Cases Barates. Es aquesta una entitat importantíssima, que té construïdes 32 cases, les quals són ja habitades, i altres tretze que s'estan acabant. Els que coneixen el funcionament d'aquesta entitat, ens podrien dir que és un model entre les entitats similars i que en ella s'agermanen els elements protectors i els obrers, futurs propietaris.

La modèstia del cotxe mortuori contrastava amb l'aspecte imponent que oferia la multitud i amb la distinció social d'un gran sector dels acompanyants.

Una dama, la mort de la qual produí una emoció tan forta i tan intensa entre tots aquells que la coneixien, bé deuria exercir una gran influència en el nostre món social.

Hem volgut treure a la llum el nom d'aquesta dama tan humil i tan fonament cristiana, i a la vegada tan il·lustre, perquè la seva vida ens serveixi d'exemple.

Si la senyora Vidal va voler passar per la vida amagant-se sota el mantell de la humilitat, per tal que el món no arribés a copsar el perfum de les seves virtuts, ara que ja coneix els camins sense fites de l'eternitat i el seu esperit és lluny de la pols de la terra, bé podem posar de relleu les seves qualitats i presentar-la com a model de mares i d'esposes.

Que la recordin i la imitin totes les dames que actuen en el món benèfic i social i que com ella volen assolir la perfecció cristiana, afavorint i aconhortant els que viuen sotmesos sota el jou del dolor i de la indigència.

MARIA BONSHOMS

Aquest número ha passat per la censura governativa

El «Camí» del Marquès de Balanzó

El clàssic *Vitam impendere vero*, divisa malaguançada d'un Rousseau, seria la inscripció més justa per a ornar, si mai se'l composa, l'escut d'armes d'aquest escriptor noble de sang i de ment, fet noble de títol per un Papa, en gràcia a les seves propagandes de la doctrina veritable; d'aquell que té per signatura predilecta *Vèrax*, el qual, força millor que el filòsof de Ginebra, expèn i consumeix la seva vida tota en el culte i amor a la Veritat.

Justícia Social, el nostre caríssim adversari socialista, ara, si no m'enganyen, passat a la regió de l'etern silenci, en el que resulta ésser el seu darrer número, el 125, del 20 de març, feia un descobriment magne, i és llàstima de debò que el seu autor C. R. [el company doctor Cosme Rofes?] no pugui seguir evangelitzant-nos. S'és inventada una religió mundial que acaba de sortir tota fresca, o tota calenta, dels forns misteriosos de la Índia, i segons que els telegrams, no molt explícits insinuen, la seva significació característica serà l'ésser — i en lletra grossa ho canta el confrare — LA RELIGIÓ DE LA VERITAT!

Troballa eminent, ben cert! Per ventura alguna religió s'és mai atribuït el culte de la Mentida? No és la Veritat ço que totes les religions, la veritable i les falses, totes les sectes, totes les doctrines i totes les filosofies proclamen i prediquen, cadascuna pretenent saber-la o interpretar-la, privilegi per raó natural i per autoritat divina reservat a una sola?

No hi pot haver més que una veritat i una sola religió veritable, segons seny i raó humanes, perquè essent una la realitat objectiva i una la Causa transcendental, solament pot ésser una la doctrina i una la religió estrictament conformada a la realitat universal i a la seva Causa. No hi ha més que una Religió Veritable, no hi ha més que una Religió de la Veritat, i és la que Déu, Causa de l'univers, ha revelat directament, garantitzant la Veritat amb el sacrifici de la seva Persona, instituint un Magisteri infalible d'aquesta Veritat única, i proposant-la a tots els homes, en crear l'autèntica Religió catòlica, ço és, universal o mundial, fa vint centúries.

D'aquesta Religió de la Veritat n'és campió laic — laic en l'accepció canònica del terme, ço és, popular — entre nosaltres el qui per més amor i adhesió a ella signa *Vèrax*. Aquest *Vèrax* va fent la seva via, d'ajudant zelós i voluntari del magisteri eclesiàstic, va ensenyant la Veritat en aquest modern camp que és la catequesi periodística. Tots ho sabeu, lectors, amb quina fe i fervor predica a nostres planes. Tots li sabeu la *Guia de l'Home Lliure*, el seu llibre típic i exemplar. Tots li heu flairat les *Quinze Roses*, quan sortia a dir el Rosari per aquests mons intel·lectuals i poètics. Tots l'heu contemplat en els seus lleures selectíssims posant a llengua nostrada la *Commedia* del Dant i les *Visions* de la Beata Emmerich. Ara li heu de saber un llibre nou, que té el nom dibuixat entre còdols i espines, i sobre el qual caninen les petjades d'Un qui va dar-se a si mateix com a Camí, Vida i Veritat. Una paraula sola d'aquestes tres, fulgurants de claror, bastava pel bateig del volum, i és la primera.

Camí, llibre novíssim de l'aristòcrata cristià (1), company nostre preclar, és obert per la figura del

Caminant que ens és Pastor i Pare i Redemptor. Voltat dels xais amadíssims, duu al braç l'ovella esgarriada que el seu amor recobrà. Aquesta estampa ja parla per tota l'obra.

A l'ombra fèrtil de l'immortal *Evangelari* de Mossèn Frederic Clascar, és també el *Camí* del Marquès de Balanzó un rosari de textos escollits de les epístoles i dels evangelis, glossats i brodat amb devots comentaris. Formaven un capítol de la *Guia de l'Home Lliure* les altíssimes paraules d'una seixantena de trossos del Nou Testament, antologia que l'autor s'estima perquè són les seves fites guiadores, els seus "jalons de route" com podria dir-ne el seu col·lega insigne, honor de l'aristocràcia francesa i de la ciència social catòlica, el Marquès de La Tour du Pin La Charce. Aquests mateixos trossos, vestits amb folgada meditació, motiven el nou recull.

El Bon Pastor va de camí, i per boca dels seus apòstols i evangelistes ensenya l'itinerari i crida els seus petits: les veritats de la ruta són espurnes i miralls de la resplendor final, encesa invisible als nostres pecadors ulls: la Veritat Eterna única incommovible.

A la porta del llibre l'ha dibuixat el *Pastor bonus*, aquest anyell de Déu, ingenu com un infant, ànima i rialla de primitiu, que és En Dari Vilàs, el més selecte i pur dels seguidors del mestre Joan Llimona. Es un dibuix dels més graciosos i devots que li sabem.

El patriarca de la nostra gran família intel·lectual franciscanista, el P. Miquel d'Esplugues, ens dóna entre les altres veritats del pròleg que patrocina el volum (pròleg que comença plantejant amb rudesia la síntesi dels problemes essencials "de qui és en aquest món, la presidència i el govern suprem, de Déu o de l'home?" i després remembra amb oportunitat viva en els presents debats, la justa frase de Sant Pau parlant de l'"home animal", certíssima definició de qui "no admetent damunt seu un Esperit Creador es reconeix a si mateix com animal més o menys perfeccionat i prou") un retrat ver de l'autor del llibre: "No en té prou amb servir Déu en tots els ordres obligats de la vida: com a individu, com a pare de família, com a home de regocis, com a ciutadà, en resum, dins tota la complexitat dels deures que imposa la condició nobilíssima de fill de l'Església Catòlica. Vol, demés, servir el Crist en tasques inobligades o de supererogació. Per això s'apressà anys ha a ocupar el seu lloc en les tasques glorioses de l'apostolat cristià per mitjà de la ploma, el més adaptat als temps actuals i un dels més eficaços que li comporta la seva condició de laic exemplaríssim".

Enamorat de la paraula divina, a cada text branda l'encenser. La prosa del Marquès de Balanzó, fluida i fàcil, corre a l'entorn dels sacres fragments, i desenrotlla la lliçó amb l'entusiasme de qui porta dins de l'ànima l'esperit autèntic que vivifica la lletra. Resulta així un extracte de la moral de l'Evangelí, un enfilall de trossos orientadors, predicats amb zel i amor, col·locats amb marc, dossier i pedestal de la més genuïna fusta cristiana.

De les veritats que *Vèrax* acumula al costat de les paraules de Sant Pau i dels Evangelistes, en dues centes planes de glossa, podríem fer-ne un co-

piós recull. En comentar de bell antuvi l'Evangeli del Bon Pastor (Joan, X, 11-16), explica i actualitza l'avertència de Jesús contra els pastors dolents. "Són falsos pastors — diu — tots els qui amb els fets o amb les paraules ens donen mal exemple; aquells que escriuen contra Déu directament o l'ataquen amb la immoralitat de llurs doctrines o la falsedat de llurs asseveracions. Així, doncs, tots els publicistes, comediògrafs, dibuixants, pintors, escultors, i fins i tot músics (baldament sembli una paradoxa) falsaris o immorals, són mals pastors. I hem dit músics perquè hi ha, certament, una música immoral, excitadora de les baixes passions humanes, al revés de la música que sublima i enlaira l'esperit".

La mateixa doctrina, en el passatge evangèlic dels falsos profetes (Matth. VII, 15-21). "Falsos profetes, tant a ciutat com al poblet, són els empresaris de teatres o cinemes... on es projecten cintes obscenes o destructores dels fonaments socials. Falsos profetes, entre els rics, aquells que amb son fastuós viure, amb el seu esmerç pecaminós d'uns diners que haurien d'usar per a fins benèfics, escampen el mal exemple i propaguen la vida frívola i immoral, tan estesa ja, per dissort, entre les classes que deurien ésser directores". D'aquestes classes a les quals el nom de directores és sovint una ironia o un sarcasme, és extret el cas veritable de l'avar de què l'autor ens parla: un d'aqueixos rics tan pobres" la sortidessa dels quals clama justícia al cel. "Ens punyia el cor quan el sentíem exclamar-se que no gosava, amb les sobres anyals, edificar noves cases, car, què en faria dels lloguers que li darien? On, en què, els podria esmerçar, que li redituessin? Allò era un encadenament de moneda atúdor, un xàfec de metall que l'ofegava. Pobre senyor!" Pobre, ben cert; ningú més pobre i miserable que un mal ric.

Molt excel·lent, per cert, el capítol dels pobres d'esperit, la glossa a l'Evangeli de les Benaventurances (Matth. V, 1-12). "No són benaventurats els pobres pel fet d'ésser pobres. No són benaventurats els rics pel fet d'ésser rics. Malaurats poden ésser uns i altres si *en esperit* no són pobres".

"Benaurat serà el pobre qui accepti *en esperit* l'estat seu de misèria... amb l'amorosa conformitat que Crist ens ensenyà. Benaurat serà el ric qui està disposat a perdre ses riqueses si així plau al Senyor, i que en fa participants els necessitats amb mà generosa", car "*en esperit* és pobre" perquè "té allunyat el cor de les riqueses". La mateixa doctrina, en parlar dels mansuets, dels pacífics, dels qui sofreixen persecució per la justícia. Adverteix molt bé que benaventurats els mansuets no vol pas dir benaventurats els masells, fent una distinció tant més escaienta quant aquí és on els socialistes i revolucionaris de tota mena volen expressament la confusió per tal d'acusar els cristians, practicadors de la virtut de la paciència, blasmant-los de servilisme. Aquests calumniadors són els qui posen en la violència tot el secret de l'eficàcia humana, esborrant i amagant el poder dels pacífics i dels mansuets que resideix en la perseverança, en la oració i en la Fe omnipotent.

Per acabar, ja no faré esment sinó dels cops de fuet al vici productor de la despoblació dels regnes, en comentar l'Epístola als d'Efes sobre la puritat (V, 1-10). L'autor actualitza l'ensenyança de Sant Pau, i condemna la greu depravació moderna, que

és el flagell dels pobles en decadència: la profanació de la santedat del matrimoni.

Efusiva enhorabona, doncs, a l'autor de *Camí*, sempre amatent contra les pirateries socials. Una medalla del segle XVIII que algunes colleccions entre els millors encunyats estimen, commemora un fet d'armes d'un ascendent del nostre amic. A *Joanni Balanzo Catalano* és dedicada, patró de la costa lleuantina, que cremà i tirà a fons una nau de pirates morescos. *Maurica nave incensa demersaque. X Kal. Jul. MDCCLVII*. Ara els pirates que els Balanzó combaten, no són mauritans, sinó ai! gent cristiana que ha renegat, no de la fe tal volta, però sí de la moral del Bon Pastor.

R. RUCABADO

(1) MARQUÈS DE BALANZÓ. *Camí*. Llocs comentaris a textos sagrats. Pròleg del P. Miquel d'Esplugues, O. M. Cap. Un vol. de 218 pàgs. amb coberta il·lustrada per Dari Vilàs. Barcelona. Impremta Altés. Angels, 22 i 24, 1926.

La voluntat

La força de voluntat! Heus aquí el remei, heus aquí l'eix de la nostra vida. Que admirable, que sublim l'espectacle d'una voluntat de ferro, trepitjant les passions, menyspreant el món, anorreant els convencionalismes terrenals...! Que formós, que gran... i que senzill! I no obstant, quantes persones, homes i dones, vells i joves, rics i pobres, savis i ignorants, no es troben amb la voluntat malalta, desmaiada, impotent, incapaç d'un esforç en cap sentit, deixant-se arrossegat estúpidament per les aigües brutes de la concupiscència, abandonant-se amb una passivitat suïcida als més baixos instints de l'home bèstia, contemplant amb un estoïcisme enervador com va degenerat-se paulatinament fins a esdevenir una despulla miserable i repugnant. I cregueu que és un mal que està universalment estès; el seu contagi és horrible i fa estralls especialment entre el jovent. Veieu aquell jove? Bé prou és d'una casa religiosa fins al moll dels ossos, bé prou li han ensenyat el bon camí, àdhuc ell sap que fa mal fet de seguir aquells amics que l'introdueixen en cataus infectes i horrids que més valdria que no hagués vist mai...! Però, no té *força de voluntat*, no té energia, no és *home*, per encarar-se amb ells i manifestar-los la seva repugnància per aquells llocs impúdics; no té *força de voluntat* per aguantar fermes els bons propòsits fets en millor hora; es deixa emportar per l'onada modernista i no té *força de voluntat* per revoltar-se serenament contra els instints pervertits dels seus companys, perquè té por que es burlin d'ell, encara que en el fons li envejarien la fortitud d'esperit.

La força de voluntat és un problema d'educació. Qui eduqui la voluntat a estar subjecta a la intel·ligència, triomfarà, perquè obrarà en tot moment conforme li dicti el seu recte criteri. La voluntat és el motor que posa en pràctica ço que ens aconsella el seny; el que aconsegueix sostroure en absolut la seva voluntat al jou de les passions i flaqueces humanes, serà l'home bo, l'home recte, l'*home*, tal com Déu vol que sigui.

JOAN MIR

El problema del carbó a Anglaterra

Damunt d'aquestes planes ens hem ocupat de la greu crisi per què passava la producció anglesa del carbó, la influència de la qual ha arribat a nosaltres i en particular s'ha fet sentir en la conca minera d'Astúries.

El govern anglès, per a conjurar el conflicte que s'estenia per tota l'Anglaterra, i no podent posar d'acord els propietaris de les mines i els minaires en les divergències que tenien i posat en l'alternativa de la vaga més gran que registrés la història del món del treball, encomanà a una comissió de quatre pèrits i tècnics l'estudi d'aital conflicte i que proposessin solucions per a escollir la que el Govern anglès creïés més viable, fixant un terme perquè la comissió, degudament documentada, donés fi a la tasca.

Mentrestant el Govern anglès es feia càrrec de les diferències de preu entre el preu de cost de la producció i el preu de venda.

Aquesta diferència suposava una milionada de lliures esterlines que pesava damunt el contribuent anglès i que equivalia a una sisena part del preu del carbó, o sia a un 20 per cent del seu cost.

Els minaires no volien rebaixar els jornals, ni augmentar les hores de treball abaratint la producció; per altra part als propietaris i les empreses explotadores de les mines, donat el preu de venda del carbó, l'explotació de les mines els representava una grossa pèrdua, que amb la perspectiva de la crisi mundial no veien manera de rescabalar.

Plantejat el conflicte en aquests termes, no podia haver-hi acord; els propietaris i les empreses explotadores de les mines tancaven o abandonaven les explotacions i quedaven en vaga forçosa els minaires.

Els minaires, per altra banda, proposaven la socialització de les mines, ço és, l'expropiació de les mines de carbó per part de l'Estat, el qual les donaria als obrers perquè les explotessin.

Les grans forces socials angleses acoblades en els tres grans partits, conservadors, laboristes i liberals, cada una tenia i té el seu criteri; el partit conservador ajunta els propietaris i explotadors de les mines de carbó, el partit laborista defensa la causa dels minaires i els liberals proposen solucions més d'acord amb les realitats, el retorn a la terra entre elles.

Ara ha sortit l'informe dels tècnics, informe que pren de tots els partits el que és viable i factible, però no contenta ni els de dalt ni els de baix; únicament està d'acord amb els liberals.

Proposa l'informe l'adquisició per part de l'Estat de tota la producció del carbó a Anglaterra.

El tancament de les mines l'explotació de les quals, sigui pel cost excessiu de la producció, sigui per no poder utilitzar-les degudament, perquè les despeses a fer fossin reproductives i es poguessin anar amortitzant, o sigui per altres causes.

L'utilatge de les mines reproductives per a abatir d'aquesta manera el cost del carbó.

La distribució d'aquest article, indispensable a la indústria, a la navegació, al transport i a la vida.

El millorament dels obrers minaires, ja estatjant-los en cases més sanitàries, banys instal·lats a les mines, repartiment de beneficis d'explotació, fent-los d'aquesta manera copartíceps i accionistes de les empreses i d'acord amb la prosperitat de les empreses, vacances anuals amb paga de jornals.

Revisió de l'escala de jornals, amb jornal mínim i jornal màxim; la revisió ha d'excloure els jornals que no arribin a 4 lliures esterlines setmanals; a més a més, recomana el sistema de subvencions individuals d'acord amb les necessitats familiars de cada minaire i en relació amb el nombre de fills.

L'acoblament de les mines o de les seves empreses explotadores, a l'objecte de reduir les despeses de direcció, d'explotació i d'administració.

La comissió demana amb energia que acabi la subvenció que el Govern dona als propietaris i empreses minaires.

Si el Govern suprimeix de cop aquesta subvenció, tancaran les tres quartes parts de les mines de carbó; de no ésser que el cost de la producció sigui menys elevat, i aleshores vindria la vaga minaire.

Com sigui que la mineria a Anglaterra està abocada al desastre, puix no és possible que cap país, per ric que sigui, suporti una despesa anyal de 100 milions de lliures esterlines, el dia que s'acabi la subvenció del Govern anglès, aquell dia, que no és gaire llunyà, s'esdevindrà el paorós conflicte que registra la història en el món del treball i que Anglaterra, cercant la solució, ha ajornat per l'espai de sis mesos.

El partit laborista, els caps d'aqueix potent partit, es mostren reservats i esguarden els esdeveniments no amagant-se pas de dir que les solucions proposades per la comissió no els satisfan.

Mentrestant el Govern anglès pren mesures de bon seny i ja ha començat a desplaçar obrers i llurs famílies cap a les colònies.

Fa pocs dies sortiren unes quatre mil famílies cap al Canadà.

El Govern anglès donà tres lliures esterlines per persona demés de les despeses del viatge perquè s'establissin a la dita colònia.

No cal dir que tot el món té la vista fixa a Anglaterra per a saber què passarà a primers de maig; si s'agreuja encara més la crisi del treball i si a la vaga forçosa dels desvagats s'hi haurà d'afegir els quatre milions de minaires i demés altres tants que de les indústries del transport i de la navegació viuen.

La baixa del valor dels signes de crèdit, papers-moneda dels Estats que han sofert la guerra, fa una competència en el mercat mundial a les primeres matèries abaratint la producció en uns països, encarint-lo en altres i en tots portant la ruïna i la maleduïda que tot el món menys l'Amèrica del nord sent.

Que Déu nostre Senyor hi posi remei, ja que els homes no n'hi poden posar!

J. GUILERA VILLARREAL

Desemmascarem-los

Aquell gran mentider que en vida es digué Voltaire, que pastava les mentides i era el primer de creure-les, impulsant-les així amb més força, un dels enciclopedistes que més admiradors ha tingut i segueix tenint en el camp anticlerical, com a bon enemic personal de Déu i de Jesucrist, l'orgull presidia les seves intencions, i sentia el menyspreu pels humils, i en tots els seus escrits, a part de la ironia socarrònica amb què tractava les qüestions religioses, es mostrava com a digne mestre dels que fan de l'odi la pràctica de la seva millor virtut.

Podríem citar molts passatges del gran estilista, que tan malament esmerçà el seu talent, però amb els que anem a transcriure n'hi ha prou perquè els llegidors es donin compte que mai cap idea no ha estat favorable a la condició dels humils.

Deia Voltaire: "El poble serà sempre tonto i bàrbar; són bous que necessiten un jou, una picana i pastura." (Carta a Tabereau).

"El més gran servei que es pot fer al gènere humà és el de separar per sempre el poble estúpid de les persones honrades... El sistema de la igualtat m'ha semblat sempre l'orgull d'un boig." (Carta al duc de Richelieu).

"Ningú no ha pretès mai d'illustrar els sabaters ni les criades de servei; que facin això els apòstols." (Carta a D'Alembert).

"Cal que el poble sigui guiat, i no que sigui instruït; no és digne de ser-ho. És essencial que hi hagi poble ignorant. Hom no ha d'instruir els proletaris. La filosofia no ha estat feta per al poble; quan el poble sap raonar tot està perdut." (Carta a Domilaville).

Si els Pares de l'Església haguessin tingut la debilitat d'expressar-se d'una manera semblant, els nostres enemics ens recordarien aquelles expressions a cada moment, encara que la mateixa Església hauria estat la primera de condemnar-les.

Trista paradoxa la que ofereixen sempre els homes que prediquen una moral pura, tot negant la puressa de la moral catòlica.

Mentre el missioner catòlic va a les més apartades regions salvatges a aixecar un temple i una escola al seu costat, a proporcionar el pa intel·lectual i el de l'esperit, els mestres de les més radicals doctrines anticatòliques neguen el dret dels humils a instruir-se, els neguen la igualtat i encara els tracten d'estúpids i els condemnen a una ignorància perpètua.

En la carta dirigida a D'Alembert, Voltaire deia: "Que siguin els apòstols els que vagin a illustrar els sabaters i les serventes". Això, dit amb la ironia tallant amb què acostumava a dir les coses aquell home superb, no és cap vergonya, i sempre l'Església ha procurat la instrucció dels humils, i els ha fet iguals davant de Déu, ha trencat les cadenes de l'esclavatge amb les seves sàvies lleis i determinacions en tot temps.

Quan els missioners sacrifiquen llurs vides i comoditats, anant a les selves més apartades, el primer que fan és predicar l'amor de Déu als salvatges.

Més tard, ja es cuidaran els *mestres*, com Voltaire i els seus deixebles, de sembrar la llavor de l'odi, perquè no imperi la igualtat dels homes davant de Déu.

Que conegui el poble la manera de pensar dels homes superbs, i vegi el concepte en què és tingut, per part d'aquells les intencions i conducta dels quals són presidides per l'orgull.

L'home infatuat, que es creu posseir més talent i saviesa que els altres, quan li manca el temor de Déu es converteix en el pitjor enemic del poble, encara que per satisfer llurs ambicions l'afalagui amb mentides i oferiments que després li negarà, quan pugui fer voleiar el fuet de la tirania fent de governant.

Una altra de les manifestacions dels enemics de Déu i de la Religió, és la de publicar llibres que per llur estil atractiu i belles maneres de dir van infiltrant poc a poc tot el verí i l'odi a Déu i a les coses santes.

Alguns catòlics, dels que no manquen malauradament, s'excusen dient que no accepten les idees dels escriptors malèfics, però que no poden deixar de ser temptats per a fruit l'estil dels que tan bé saben escriure les coses.

Anatole France no desaprofita cap ocasió per a llençar els seus subtils sarcasmes, les més rabioses invectives contra la fe, el clergat i la vida cristiana. Segons ell, "Déu emmetzinà les ànimes i Crist féu desaparèixer la bellesa i el plaer. La Religió Catòlica és la pitjor de les iniquitats", i "la base, la matèria prima de tota santedat és la mentida, la incontinència i totes les impureses de la carn i del crim".

Aquest és el valor moral de les obres d'Anatole France. Cal pensar amb la malèfica influència que exerceix la seva literatura en la societat moderna.

No és això el més trist, sinó haver de llegir paraules d'admiració i d'elogi, sortides de plumes d'escriptors que es diuen catòlics, dirigides a l'home totes les obres del qual condemnà la Santa Seu, el 31 de maig de 1921, per immorals i perniciosos.

Com pot atraure cap catòlic la literatura d'un escriptor com Anatole France, que ha escrit les més horribles blasfèmies contra Déu, Jesucrist i la seva Església?

Preferiré sempre les rústiques pregàries dels humils, que saben agrair a Déu els seus beneficis, encara que siguin dites amb una ignorància rutinària, que no els llibres dels que posen el talent al servei del diable, tot volent-nos a un nivell més baix que el de les bèsties.

Tot catòlic que tingui, llegeixi i propagui les obres d'Anatole France, falta d'una manera greu, i no li valen excuses de cap mena.

Convé que els catòlics donem a conèixer els seus enemics, desemmascarant-los, a fi que el poble no es contamiï amb tanta de podridura, i sàpiga qui són els que vertaderament desitgen el seu bé, elevant-lo amb la cultura, la instrucció i amb el sant temor a Déu, i sàpiga també qui són aquells que diuen que quan el poble sap raonar tot està perdut.

LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

Primavera en l'ànima dels vells

Poques vegades hem experimentat una emoció tan delicada com en l'Homenatge a la Vellesa que, seguint la corrua dels inaugurats suara fa dotze anys. ha tingut lloc el dilluns de Pasqua Florida en la immortal ciutat de Balaguer.

La vida ubèrrima d'aquella plana immensa de Lleyda, la grandiositat de la història que damunt el nostre esperit pesava en trobar-nos entre aquelles desferres de muralles que recorden els antics i gloriosos Comtes d'Urgell, l'embriaguesa de colors i de notes vives que la primavera havia imprès en aquell tapís florit dels voltants del Segre, no foren prou a separar de nosaltres la nota íntima, deliciosament íntima, d'aquella festa en honra dels qui en el camí de la vida ens precedeixen i ens assenyalen la trajectòria de les nostres activitats.

El culte a la vellesa és una de les notes que més aviat denuncia un esperit delicat. Saber veure entre la neu dels cabells i les arrugues de la cara tot el poema de dolors i de sacrificis que una vida portada dignament suposa, no és pas cosa vulgar i corrent. Saber avivar per uns moments la flama de l'esperit entre el glaç de la matèria que a poc a poc va refredant-se i portant el seu fred a l'ànima, és acció meritòria i d'una delicadesa extremada. Perquè els vells tenen ja escassa vida pròpia; la seva vida és foc que s'apaga, és llum que s'extingeix; i tots els moments que experimenta de goig i de benestar espiritual no poden venir ja exclusivament de la vida pròpia, sinó de la vida dels qui — com diu el Llibre Sant — són corona i honra dels seus anys.

I si acció de matis dolcíssim és aquesta d'honorar la vellesa i portar al seu si una guspira de vida, calculem el que serà l'acte d'un poble sencer quan s'ajunta per a convertir en colectiva aquesta almoïna d'amor individual i quan aquesta calor de vida la sap rodejar d'esperit civil.

Balaguer és una ciutat que produeix en l'ànima de tot visitant una impressió contradictòria. Arribar de Lleyda a Balaguer, per una carretera brodada de tota mena d'encisos i festonejada de camps de vida opulenta, fer un trajecte en mig d'una plana d'una verdor senyorívola, i trobar-se a la fi d'aquest escenari amb una ciutat de línees fortes, enclavada en el peu de roquissers que ja denuncien el gegant del Pireneu, entrar als carrers per un pont el basament del qual recorda els Comtes d'Urgell, i sentir el pes d'una història cent voltes gloriosa, produeix, certament, una impressió de desconcert, del qual tarda l'esperit un bon xic a reaccionar.

En corrua feta d'automòbils arribarem a la ciutat del Segre, i entre les aclamacions d'un poble férem l'entrada a la vila. Els cotxes foren deixats pels respectius ocupants; i els vellets, cobert el cap amb la nostra barretina, ocuparen els seients per a pujar, roncant el motor, a aquell pujol en què el Sant Crist beneeix pla i muntanya, embaumat per tota mena de perfums d'aquella horta plena de ritme de vida nova.

Oh, com era deliciosa l'expressió d'aquells rostres

colrats pels anys! Oh, com potser per primer cop en la vida es sentien exalçats aquells homes als qui no els resta més que ço els joves vulguin donar-los i fer per ells!

Als peus d'aquell Crist de talla prodigiosa — la testa més formosa que hem vist en imatgeria religiosa — els ulls un xic entenebrits d'aquells homes i els llavis resadors d'aquelles dones, quantes coses suggerien! Com feien pensar en una societat organitzada cristianament en la qual les classes d'avui fossin lligades per la fraternitat dolça de la Creu i les classes d'ahir i d'avui per una solidaritat cristiana, millor que per uns vincles jurídics freds! Es que hi ha un llaç més admirable que aquest de l'amor al proïsme per amor a Déu, que millor entronqui els interessos i els afectes dels que som, entre nosaltres, i els interessos i afectes dels que foren, dels que som i dels que seran, uns amb altres?

Al cap de dotze anys de portar-se a cap els Homenatges a la Vellesa, amb èxit creixent, podem dir que aquesta institució ha arrelat ja en el nostre poble. I són ja un centenar les viles de Catalunya que converteixen el Dilluns de Pasqua Florida en la Pasqua dels vellets. Mai com en aquesta festa, ubèrrima de color i de llum i plena de misteri de vida nova, en la qual la natura — com l'home, seguint la lliçó de Sant Pau — es despulla de tot ferment vell i dóna pas a l'home nou, poden els vells experimentar un xic de decepció i de tristesa en trobar-se que en el reffloriment general ells són una excepció. La simfonia de colors ha de portar dolls d'amargor en els esperits dels vells que saben que la vida nova no ve per a ells. I qui sap si aquesta dolor pot decreïxer en trobar-se que en mig de l'esplet de la natura el seu esperit rep l'alenada d'entusiasme dels qui els rodegen?

A més a més, és aquest un homenatge a propòsit per al nostre poble: Homenatge seriós, festa que no admet notes de color excessiu, constitueix una troballa i pot esdevenir, quan la popularitat l'envolti definitivament, una deu de virtuts morals i cíviques inestroncable.

El dia acabava quan els cotxes ens transportaven novament a Lleyda. I en aquella hora tardoral, entre les evocacions de la ciutat dels comtes d'Urgell, la visió mai igualada d'aquell dibuix inimitable de la Catedral de Lleyda que es retallava damunt d'una taca blava de cel, tots els encants de l'hora, les notes de la plana ubèrrima, i el pes de la història, no podien arribar a torbar en el nostre ànim la dolçor de la festa en què un poble sencer rendeix les seves activitats i els seus afectes als peus d'uns bons vellets que representen la vida que fuig, per a retenir-la encara un moment, per a fer-li agradosos els darrers anys. I vèiem com una cadena de roses lligava unes generacions amb altres per a cantar totes juntes un himne a la vida, que és història nostra, que és esdevenidor lluminós i clar, que és himne, d'ara i sempre, al Creador.

JOSEP M. GICH

Lluís Veuillot i "Le Parfum de Rome"

El 29 de gener del 1860, era prohibida per manament imperial la publicació del diari *L'Univers*, de París, del qual feia dotze anys que Lluís Veuillot era el redactor en cap. Aquesta supressió, qui durà fins al 1867, era imposada en represàlia d'haver inserit *L'Univers* l'encíclica *Non Possumus*, on Pius IX refutava l'opusclet *Le Pape et le Congrès*, en el qual Napoleó III aconsellava capciosament a la Santa Seu la secessió de la Romanya.

A l'ensems era defès a Veuillot de col·laborar a cap fulla diària, i aquesta interdicció li deixà lleure de seguida de compondre *Le Parfum de Rome*, llibre complex i senzill alhora, en el qual les digressions polítiques i d'història i d'art s'acoblen a fer-nos sentir "pourquoi l'auteur aimait tant Rome". Ben tost foren exhaurides quatre edicions d'aquesta obra.

El culte a la potestat de Roma, en la pràctica del qual Veuillot era un exercitant infatigable, hom el copsa a cada plana d'aquest llibre, on són reportades les conxorxes polítiques de l'època, sobretot la qüestió Romana, aleshores en crisi. Veuillot en deia que era una enquesta estúpida sobre l'aptitud del govern Pontifical "pour s'élever aux qualités qui distinguent l'état Bavarois, le Hanovrien et tant d'autres", i en la qual la categoria religiosa era considerada com un afer de condícia ciutadana: "un service pour le nettoyage d'âmes, comme il y a un service pour le nettoyage des rues".

El dilluns gras del 1838, Veuillot resolía d'emprendre, amb el seu amic Gustau Olivier, un viatge a Orient, després d'haver recaptat del Govern una missió d'estudi, a despesa de l'Estat, arreu on li plagués d'anar-se'n.

"On conçoit parfaitement des gens qui venus en Italie pour y passer quelques semaines y ont passé leur vie", escrivia Veuillot el 19 de març, des de Roma. I després, en reportar les impressions d'aquella anada, deia: "Je croyais aller à Constantinople et en Perse, j'allais plus loin, j'allais à Rome, j'allais au baptême".

Fins aleshores, Veuillot era romà indiferent a les especulacions d'ordre metafísic. Llegia sempre llibres escèptics o sectaris, i des de la infantesa no havia servat l'habitut de cap pràctica religiosa.

A Roma, una dama — la muller d'Adolf Fébrier, companys de peregrinació — inicià Veuillot en la meditació de les prediques de Bourdaloue i, en haver-se reconciliat per l'absolució del jesuïta Rosaven, li era revelat, a la basílica jubilar de Sancta Maria ad praesepe, el misteri transcendent de l'Eucaristia.

Aleshores es relligà Veuillot a les milícies de l'Església i, en lliberar-se de tota mena d'ambició temporal — "l'ambition est le premier fumier dont le bon Dieu a débarrassé mon cœur" — trobava la vocació exemplar qui per designi imponderable li era reservada.

Le Parfum de Rome era el llibre preferit de Veuillot, qui trigà molt de temps a donar-li la for-

ma definitiva. És alhora un poema i una obra vigorosa d'erudició i de dialèctica.

La suggestió poderosa dels anagrames Eva-Ave, Roma-Amor, que ni Stendhal mateix no pogué defugir, fou la gènesi d'aquest llibre, del qual hom ha dit que era una cançó i una simfonia i que exhalava una sentor oculta i exultant alhora.

En deturar-se Veuillot davant el casal de la *Civiltà Cattolica*, deia amb un deix de recança: "Heureux journalistes! Logés à deux pas de Saint Pierre et libres de combattre pour lui!" Aquestes paraules senzilles ens han assistit sovint amb una força inversemblant en les hores d'angúnia i de neguit. El nostre estatge barceloní és també a dues passes del temple de l'Apòstol.

Le Parfum de Rome assenyala, millor que cap altre llibre, la posició singular de Veuillot dins els esdeveniments polítics i socials de l'època, i la magnificència absoluta de la Seu Pontifical hi és exaltada en diàlegs amb interlocutors escaients, la identitat dels quals la crítica ens ha revelat.

Hi ha paràgrafs sencers en aquest llibre qui semblen estrofes rítmiques: "L'Obélisque du Vatican", "La Prière", "Les Fleurs du Colisée", "Les Germaniques". Veuillot volgué emprar una forma gairebé poemàtica en rellevar les excel·lències de què Roma és gràvida. "Mais — diu Teodor de Wyzewa — l'émouvante poésie de l'œuvre est dans les sentiments et les images dont elle déborde, dans l'évocation magnifique de la Ville des villes". Sota el motlle formal del llibre, hom copsa, però, la pruija polèmica de Veuillot i l'estil tallant i roent qui li era peculiar.

Visions de paisatges, evocacions històriques, crítica d'institucions socials, tot s'aplega dins aquesta obra, en ordenada diversitat: Albano, Tívoli, San Cosimato, Subiaco, Frascati, recers de contrició i estades d'esbarjo. Les esglésies, nimbades de l'aurèola de l'art i del miracle: San Pietro in Vaticano, Sant'Andrea delle Frate, Santa Maria in Trastevere, San Giovanni in Laterano, Santa Croce in Gerusalemme, Santa Trinità dei Monti, San Paolo, Santa Maria Maggiore. L'exemplaritat doblement fecunda de les verges màrtirs: Cecília, Pràxedes, Emerenciana, Agnès, Martina. I els cèsars victimaris: Còmode, Neró, Heliogàbal, Caracalla, Diocleciana, Galeri.

Hi són evocats també els pontífexs dels segles reculats: Sant Gregori, el primer *servos servorum Dei*. Sant Lleó I, qui deturà l'allau devastadora d'Atila, i qui "est des premiers parmi les véritables maîtres du monde". Adrià I, l'artífex de la Roma Cristiana. Innocenci IV, el censor inflexible de la concupiscència imperial. I a l'ensems Carlemany, *rector christianis populi*, qui fonamentà damunt els llibres de què el Sant Pare li féu present, la cultura d'Europa. I Mozart i Pius VII, l'estatge gloriós de Fontainebleau. I l'heresiarca Luter, encara, qui celebrà la darrera Eucaristia a Santa Maria del Pòpolo. I Goethe, massa decantat al culte "au mensonge

ignoble de civilisation, de morale. d'honneur, que fut la Rome païenne”.

Esmentarem també de *Le Parfum de Rome* els poemes: “Deux Jeunes Filles”, “Anna Maria”, “Alexandrine de la Feronnays”, en els quals l'estil de Veuillot s'eleva a una finor exquisida.

Però, on la paraula de Veuillot esdevé arborada és sobretot en el blasme de les conxorxes herètiques en la qüestió Romana: “Le Pape n'a en face que de vieux adversaires, l'essai d'aujourd'hui n'est que la prolongation d'une entreprise qui compte dix-huit siècles d'avortements. Tout succès contre Rome n'a qu'un jour et nul ne l'a entrepris sans en être promptement puni. Dieu en est toujours l'Opportunus vindex”.

I en remarcar els avantatges del govern possible del Papat, lloa que hom no hagués bastit a Romania les casernes industrials “dont l'exploitation exige des corruptions et des immolations. Le Pape ne veut point que son peuple perde la douce vue du jour. Il lui réserve le travail des champs et des arts, le libre et pur atelier de la famille, où l'air pénètre, où les enfants jouent, où l'épouse et la jeune fille gardent leur pudeur”.

Andreu Suarès reporta un paràgraf de la lletra que Ibsen adreçà a Brandes, des de Roma, l'endemà d'ésser-hi entrats els Italianíssims: “On vient de nous enlever Rome à nous autres hommes, pour la livrer aux faiseurs de politique. Où aller mainte-

nant? Rome était le seul lieu où vivre en Europe, le seul où l'on eût la vraie liberté, qui échappât à la tyrannie des libertés publiques”.

La consagració de l'altar que Pius IX havia restaurat a l'absis de Sant Pere, revela a Veuillot la poesia litúrgica del Pontificale romanum, puix que “toute fête de l'Eglise est un poème à la fois grave et plein de sereine allégresse. Le culte de l'Eglise sait exprimer dans une langue sublime, par des rites magnifiques, les états les plus changeants de l'âme et rend accessibles à toute intelligence tous les mystères du dogme; puisque l'Eglise est instituée de Dieu afin de donner Dieu à l'homme, créée de Dieu pour trouver Dieu!”

Un altre dia parlarem potser de les idees socials de Veuillot, que no fóra desavinent de considerar.

JOSEP FLO-TÉRMENS

Barcelona, Setmana Santa del 1926.

Bibliografia:

- Le Parfum de Rome*. — Louis Veuillot. — Paris.
Louis Veuillot. — Eugène Tavernier. — Paris.
Les Contemporains. — Jules Lemaitre. — Paris.
Trois Hommes. — André Suarès. — Paris.
Histoire de la Littérature Française. — Gustave Lanson. — Paris.
Cinco minutos de silencio. — Eugenio d'Ors. — Valencia.
El valor educativo de la Liturgia Católica. — Isidre Gomà, prev. — Barcelona.

La infracció del descans festiu

Clams de l'opinió

No pensàvem, certament, en escriure fa alguns dies contra la infracció del descans dominical, que tan prompte rebríem d'un sector importantíssim d'opinió els clams d'indignació i de protesta — que conté una formosa lletra del digníssim president de la potent Obra dels Exercicis Parroquials —, contra les innombrables infraccions del descans festiu que es registren arreu de Catalunya, no solament en poblacions petites, sinó en ciutats industrials de primer ordre.

Es de pensar que els industrials, comerciants i pagesos que perpetren aquestes infraccions no s'han donat ben bé compte del pecat que cometen i dels preceptes legals que negligeixen. Falten al mateix temps que a les lleis divines a les lleis humanes, i falten a la caritat, que és la més enlairada de totes les virtuts.

I demés d'aquests tan greus mancaments, semblen en els cors dels obrers a qui fan treballar en dies festius la irreligiositat, l'escepticisme, l'odi contra els patrons, la repugnància al treball.

L'obrer a qui s'impedeix de celebrar cristianament les festes, s'embruteix, es descristianitza, es torna matèria apta per a totes les més perniciosos propagandes.

Per això hem de suposar, pietosament, que les persones que són causa de tan espantosos mals no saben el que fan; ara que moltes d'elles no tindran excusa per haver-ho fet, i menys després d'haver cridat llur atenció sobre aquests veritables crims socials, que clamen venjança a Déu.

Les autoritats que permeten aquests mancaments en són també responsables.

La llei ja declara sense embuts les excepcions tolerables en ço que es refereix al descans dominical, i les autoritats estan seriosament obligades a fer complir les lleis.

Fins als obrers arriben les responsabilitats d'aquestes transgressions en l'ordre moral.

Quan l'Església preceptua el descans festiu, a tot hom el preceptua. Les comptades excepcions que permet, per causes d'alta necessitat, reservada al seu judici, no té dret ningú a fixar-les, sinó Ella.

Falten, per tant, els amos que fan treballar als obrers en dies de festa; i falten també els obrers que en això obeeixen l'amo.

“Primer ha d'obeir-se a Déu que als homes”.

Ai dels amos que manquen al sagrat precepte de no treballar en dies festius!

Ai dels obrers, que sense una causa justa, — que

sols l'autoritat eclesiàstica pot declarar, — treballin en tals dies!

Ai de les autoritats que consenten les infraccions de les lleis canòniques i de les lleis civils sense motiu justificat per qui solament té el dret de declarar-ho!

Deus non irridetur.

I els càstigs de Déu per la profanació d'aquesta llei del descans dominical i eclesiàstic, cec és qui no els veu, àdhuc patint-los: lluites socials, caresties misterioses, mals negocis, males collites, plagues del camp, pestes de les ciutats, malestar general, pessimismes angiososos...

S.

La primavera

Som a la primavera, la més formosa de les estacions de l'any.

La naturalesa, deixondint-se de l'ensopiment de l'hivern, esclata pertot arreu amb nova vida.

El sol brilla més alt en l'horitzó, els dies són més llargs i els crepuscles més riallers.

El cel és més blau i més serè, l'atmosfera més clara i transparent, l'oreig més suau i l'aire més pur i sanitos.

En fondre's la neu de les muntanyes revénen els rius murmuradors que angulejant per la planúria la reguen i fecunden, i les fonts, eixutes i silencioses, senten amb nou impuls l'avinguda exuberant de l'estroncada limfa, que s'esmuny joguina en son llet de molsa.

La terra, nua i esmorteïda, es torna a vestir de festa ostentant cada dia noves gales: els prats s'encatifien d'herba, els camps es rubleixen de verdes espigues, els arbres es coronen de tendres fulles i els jardins s'enjoien amb multitud de flors, belles i odorants, que alegren la vista i perfumen l'aire.

Els ocells, de retorn dels països on havien emigrat o sortint dels cataus on vivien arraulits durant l'hivern, volen altre cop enjogassats per l'espai, poblen de nius les barbacanes de les cases i els branells dels arbres, i escampen pertot arreu els seus joiosos cants, plens d'amor i d'harmonia.

Tots els éssers de la creació s'alegren i rejuveneixen, convidant-nos a alabar i beneir a Déu pels immensos beneficis que amb ells ens proporciona.

Siguem, doncs, agraïts; no restem muts i indiferents davant tan meravellós espectacle.

* * *

Així com la primavera és la més formosa de les estacions de l'any, així també la joventut és l'edat més formosa de la nostra vida, car en ella el nostre ésser assoleix la plenitud del seu desenrotllament i de la seva perfecció.

El cos adquireix formes més esveltes i definitives, els òrgans funcionen amb més vigor i activitat, els membres són més àgils i robustos i els sentits més experts.

El sol de la intel·ligència brilla cada dia amb més esplendor en el nostre front, la imaginació és més viva, la voluntat més resolta; els sentiments són més intensos i variats, i les passions més impetuosos.

Lliures dels perills i les privacions de la infantesa, dels mals de cap i les contrarietats de la virilitat, i dels desenganys i les xacres de la senectud, el passat no ens enutja, el present se'ns mostra serè i l'esdevinidor rialler.

En la joventut tot és vida, animació i moviment; és l'edat de les il·lusions, de l'alegria i del plaer.

Per això s'ha dit que la joventut és la primavera de la vida.

Per això la primavera es sol simbolitzar amb una gentil donzella coronada de flors.

* * *

La rapidesa amb què passen els dies plàcids de la primavera i desapareixen les seves gales i atractius, és una imatge de la velocitat amb què transcorre la nostra joventut i s'esvaeixen les seves il·lusions i esperances.

Mes ai! que mentre l'espectacle formós de la primavera desapareix cada any per a reproduir-se en el següent, la passatgera flor de la nostra joventut es mustiga i s'esfulla per a no poncellar mai més.

Això ens ha de moure a aprofitar-nos bé de les energies d'aquesta edat tan venturosa com fugissera, car així com de la fecunditat de la primavera depenen les collites de l'estiu i la tardor, les quals ens proporcionen el sosteniment i benestar de l'hivern, així també del treball vigorós de la joventut n'esdevenen els fruits abundants i sucosos de la virilitat, que ens serveixen de consol i descans en la vellesa.

* * *

Sabem que la primavera tornarà cada any, però ignorem quants anys podrem fruit dels seus dolços encants.

Serà tal vegada la d'aquest any la darrera primavera de la nostra vida?

Aquest pensament, lluny d'affligir-nos, ens ha d'omplir el cor d'aconhortadora esperança, car si la primavera és la imatge de la nostra joventut, també és el símbol de la nostra resurrecció.

Així com l'esperança de la primavera abreuja les nits llargues i alegra els dies tristos de l'hivern, així també l'esperança del cel atenua i endolceix les amargors d'aquesta vida.

La primavera desapareix cada any per a reapareixer en el següent. Nosaltres morirem en el temps per a renàixer en l'eternitat.

La primavera reapareix cada any, i cada any torna a desaparèixer. Nosaltres renàixerem en l'eternitat per a no morir mai més.

Aquesta consideració ens ha de moure a estar sempre ben preparats, perquè quan arribi la nostra hora pugem passar a fruit de les celestials delícies de la primavera eterna.

DOMÈNEC CABALLERIA I COLLELL

D'ací i d'allà

El cos de seguretat no tenia encara patró i el Govern, després d'haver consultat el cas a persones competents, ha acordat que fos el Sant Angel de la Guarda.

Ara que ja tenen patró, hauria el Govern de modificar l'uniforme dels guàrdies. Resulta una mica massa tètric.

Aquell cas tan feixuc no s'adiu gaire amb la dolçor i la suavitat de l'Angel de la Guarda.

* * *

Hem llegit en un diari estranger que s'ha proposat erigir un monument a l'inventor de l'hora d'estiu.

Després d'haver llegit aquesta nova tan transcendental, el cor ens diu que nosaltres un dia o altre també tindrem el nostre monument.

Si es vol homenatjar un home perquè va tenir la pensada d'avançar una hora el rellotge, nosaltres proposarem que sigui endarrerida mitja hora i qui sap si ens veurem dalt d'un pedestal.

Trobàvem exagerat que a l'inventor de la sopa d'all li fessin un monument; però ara reconeixem que se'l mereix molt més que l'inventor de l'hora d'estiu.

Si les coses segueixen així, serà una cosa tan planera tenir un monument com una torreta a Sant Gervasi.

* * *

Cada dia surten nous artificis per tal que les senyores que són ja de la quinta d'En Castelar, donin la sensació que són encara de la primera volada.

En un diari hem llegit un anunci que diu així: "Humo de sàndalo para los ojos. Carmín de fresa para los labios." No es pot demanar més! Les senyores estan d'enhorabona. Encara que tinguin ulls de peix estantís i llavis més esblaimats que una fulla de tardor, ens poden fer creure amb aquesta mena d'artificis que acaben de sortir del niu.

Diuen que un jove es va casar amb una donzella aparentment bonica. Varen sortir de viatge, seguint el tradicional costum. En arribar a l'hotel, la senyo-

ra s'adonà que havia deixat distretament a l'auto el maletí que contenia els artificis.

L'endemà el marit sortí de bon matí a donar un passeig per la ciutat. En retornar a l'hotel la seva esposa ja era llevada. Penetra a la cambra i exclama amb un esverament: Perdoni, senyora. M'he equivocat. Em creia que era aquesta la meua cambra.

—Però què dius, Joanet — exclamà fent el plorí — có la seva esposa —. Ja no coneixes la teua dona?

—Ets tu? — exclamà el marit, esguardant-la amb una gran estranyesa. — Però si no sembles la mateixa!

—Espera't — respongué la seva dona —. Ja ha arribat el meu maletí. Ara no em coneixes perquè acabo de rentar-me la cara.

Penetrà dins d'una petita cambra, i al cap d'una estona, tornà a sortir amb les galtes, els llavis i els ulls pintats, dient:

—Em coneixes ara, Joanet?

—Massa et conec! Mai hauria cregut que m'havia casat amb una capsa de pintures. Quan arribi a casa et portaré a un museu, perquè et posin dins d'una urna de cristall com una nina de porcellana.

Quan sortiren de l'hotel plovisquejava i En Joanet digué a la seva dona:

—Obre el paraigua, Antonieta. No fos cas que l'aigua fes desaparèixer les pintures de la teua cara, i es donés el cas altra vegada que un marit no conegués la seva dona.

* * *

Al teatre Eldorado han posat a la façana un castell de paper i cartró.

No comprenem com l'Ajuntament permet aquests atacs a l'estètica i al sentit comú.

L'empresa ho ha fet, naturalment, per a atraure el públic.

Projectaran la pel·lícula "Quo Vadis?". Si a la porta no han posat dos o tres lleons trossejant un cristià, és perquè no hauran trobat qui els deixés uns animals tan feréstecs.

Si l'empresari vol lleons que vagi al vestíbul de la Diputació, on trobarà dos exemplars que s'estan avorrint asseguts al replà de l'escala.

Aquests dos lleons acabèn d'ésser reformats i fan molt de goig.

Els homes que avui governen a la Diputació, deixaran la casa en molt bon estat.

Se'ls ha d'agraciar que deixin la casa ben endreçada.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

El que passa

ESPANYA ENDINS

Per on començarem?

Ço que dies passats dèiem de les gestions sobre la pau en el Marroc s'ha confirmat plenament. Els agents d'Abd-el-Krim ho remouen tot per a posar recel i desconfiances entre els governs d'Espanya i França en aquest afer de la pau, i quelcom deu haver obtingut en aquest sentit a judicar per la nota de la Presidència publicada sobre aquesta qüestió, si bé es confia que la petita disparitat de criteris iniciada en l'aspecte oportunista, per dir-ho així, de les negociacions, serà superada pel comú interès i les excel·lents disposicions d'ambdós governs. La premsa francesa aboga per la més estreta col·laboració de França i Espanya i el seu més perfecte acord en tot quant es refereix a aquestes negociacions empreses ara per Abd-el-Krim. Es cosa de pregar a Déu per l'encert i el bon resultat de les gestions perquè una bona pau coroni tants d'esforços i de sacrificis.

Ja tenim a la península els quatre aviadors, tornats d'Amèrica plens de glòria i de salut.

La rebuda, presidida pel rei, ha estat triomfal. El discurs per ell pronunciat en donar-los la benvinguda diu quelcom interessant. Nosaltres trobem a faltar-hi, en aquesta apoteosi, els braus marins de l'Alsedo, als quals la premsa europea compara, en ciència i peritatge i valor, amb En Franco i els seus companys.

Ara tenim un altre *raid* sorollós en marxa: el de Filipines. Els tres ardits aviadors que amb tanta cura s'han preparat per a fer-lo (sense oblidar la part espiritual), no han tingut tan bona premsa com els altres; i quasi és cosa de felicitar-se'n perquè no els posin en ridícul. Avui dia les audàcies dels aviadors a l'estranger no aconsegueixen més que lleugeres cròniques. Són tantes les audàcies en aquest camp i en molts altres camps de l'activitat humana, que ja ningú no hi dona importància, la qual cosa no vol pas dir que aquests herois de la ciència no mereixin la gratitud i l'admiració de tothom. Qui més que els Missioners cristians mereixerien pels seus fets i les seves virtuts aquesta admiració i aquesta gratitud universals?

També n'és creditora la nostra abnegadíssima clerecia que treballa calladament, heroicament, en l'obra més necessària i eficaç de totes, però... De tant en tant es produeix un fort moviment d'opinió a favor seu, demanant que s'augmentin les misèrrimes dotacions assignades en el capítol de "Culto i Clero" dels Pressupostos, i encara que es tracta d'una petició justificadíssima, no sura per enlloc, i això que es tracta no d'assignacions potestatives, sinó de pagaments obligatoris. Es tracta de satisfer al Clergat una part no menys dels interessos dels béns que l'Estat arrabassà a l'Església el passat segle. El Govern ha sortit al pas d'aquesta campanya ple de bones intencions, però amb les mans buides.

Pensi En Primo de Rivera que ja fa massa

d'anys que perdura aquesta injustícia de l'Estat, i que clama al Cel...

L'emissió dels 400 milions de pessetes de Bons del Tresor per a cobrir el saldo deutor d'aquest al Banc d'Espanya i fer-se el Tresor amb diners és ja un fet.

L'operació té l'èxit assegurat.

El Banc dona tantes facilitats per a les subscripcions, que les converteix en un bon negoci. Demés, sembla que Espanya té possibilitats inexhauribles per a cobrir emprèstits. Si suméssim els que s'han fet l'any passat solament, quedariem astorats del seu import total. Ara bé; la prudència aconsella no abusar d'aquestes disponibilitats que, demés, es tornen dificultats per atendre altres necessitats primordials i peremptòries.

Ço que dèiem l'altre dia de les oposicions d'En Bergamín a la cartera d'Hisenda ho van confirmant els fets. Les seves relacions amb el Govern són cada dia més freqüents i cordials, i no perd ocasió per a guanyar fama d'home entès en matèries financeres, encara que no convenç a ningú. Vigilin els homes de negoci perquè si pugés En Bergamín les classes industrials patirien de debò. Es un home funest En Bergamín.

En Calvo Sotelo ha tingut la noblesa i el valor de confessar les seves tradicionals opinions regionalistes, i En Primo de Rivera el gentil gest de deixar-les publicar. Les coses canvien...

ESPANYA ENFORA

Per on començarem, també? Passen tantes coses!

A França la gent del Cartell s'ha adonat que l'opinió pública començava de cansar-se de la seva actuació política, i que no solament corrien perill els partits d'esquerra, sinó el mateix règim. El conflicte dels Pressupostos ja està arranjat, però els francs no reaccionen. El fracàs de Ginebra influeix penosament sobre l'esperit francès, i no hi ha manera de fer-lo reaccionar.

Del llunyà Orient no hi ha pas bones noves.

El Japó, buscant forçosament territoris per a col·locar el seu excés de població, ha topat amb els Estats Units, que vigilen recelosament tots els moviments expansius del seu rival en el Pacífic. Els japonesos acudiren a Mèxic per a fundar no lluny de les costes ianquis una gran colònia. Les negociacions anaven per bon camí quan vet aquí que se n'adonen els Estats Units, i protesten. Què passarà?

De moment res, perquè ara per ara no hi ha ningú que tingui pit per a guerrear; però més endavant...

I encara es gosa parlar de una propera Conferència del desarmament!

El Japó ja ha dit, però, que en aquesta problemàtica Conferència havia de descartar-se l'aviació, i en això també hi estaran conformes les altres grans potències. I aleshores, de quin desarmament es tracta? Perquè quant als submarins són moltes les potències que tampoc volen que se'n tracti. Quanta comèdia, Senyor, per a desarmar als febles i quedar àrbitres del món els llops grossos!

J.

Noticiari

ESPANYA

Així que es publiqui a la *Gaceta* el Reglament que, segons la premsa, ha estat ja aprovat, per a l'aplicació del Decret-Ilei sobre el Registre d'Arrendaments, l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre tindrà establerta una secció de la seva antiga Oficina Jurídico-Administrativa, que s'ocuparà especialment d'aquest assumpte, facilitant als agricultors les instruccions necessàries per a complir amb els preceptes legals que regeixen sobre el particular.

—A la Sala del contenciós del Suprem, tingué lloc la vista contra la R. O. del ministeri del Treball de 15 de novembre de 1924, per la qual es denegà l'excepció del descans dominical pretesa per la Societat d'Investigacions i Explotacions Mineres de la Vall d'Aran, a favor d'unes mines d'altura que posseeix.

El fiscal s'oposà al recurs per entendre que dins la legislació reguladora del descans dominical no és possible admetre que els obrers de les mines d'altura treballin sense descansar cap dia durant tota la campanya, la qual dura alguns mesos de l'any.

—La "Cooperativa Gràfica Socialista", de Madrid, ha adquirit un establiment tipogràfic al carrer de San Bernardo.

Aprènguin dels socialistes les nostres Cooperatives i no es contentin solament de viure amb dignitat, sinó que treballin per a viure també amb profit progressiu i sòlid.

—Complimentant disposicions legals, l'Institut de Previsió es disposa a repartir entre els afiliats al Retir obrer que els correspongui les quantitats procedents del recàrrec sobre les herències llunyanes.

Es lliurarà per una vegada 400 pessetes a tots els que estant afiliats al règim en 1924, hagin complert els 65 anys durant l'esmentat any, visquessin el 27 de febrer de 1925 i puguin presentar-se per ells mateixos o per qui degudament els representi, a les oficines de l'Institut o de la Caixa Col·laboradora més pròxima a llur actual residència.

Els que es creguin amb dret a aquesta bonificació, han de sol·licitar-la per ells mateixos o per la persona que els representi a aquest efecte, com més aviat millor, o l'Institut de Previsió o a l'oficina de la Caixa Col·laboradora indicats, lloc de llur actual residència, i presentaran, si no ho haguessin fet abans, la partida de baptisme de l'interessat i acreditaran la seva personalitat i existència en la forma que se'ls indicarà en la mateixa oficina. Tramitat l'expedient, aquesta posarà a disposició del beneficiari les 400 pessetes, mitjançant l'oportú rebut.

—Els obrers boters de Catalunya, que abans eren els més rics de tots perquè monopolitzaven el seu ofici, ara es troben perduts o poc menys, per haver canviat radicalment la seva situació. Per a millorar-la demanen al Govern coses interessants per tal de reanimar l'exportació de vins.

—El Consell provincial de Foment ha obert un Concurs sobre les excel·lències dels boscos. Els premis són valuosos.

—El Govern ha establert la festa del Mestre per tal d'honorar la professió. El dia primer d'octubre

de tots els anys serà la festa a tal objecte. Està bé. Però cal honorar també els mestres millorant llur condició econòmica i fent-los complir estrictament llurs deures pedagògics.

—A Sabadell s'ha inaugurat un ben muntat Consultori de Puericultura i Maternologia.

—En virtut d'un expedient promogut pels Sindicats Catòlics-Agrícoles de la diòcesi de Segòvia, i incoat en el Ministeri de Foment des de l'any 1920, el Rei ha nomenat Cavaller Gran Creu del Mèrit agrícola l'Arquebisbe de Valladolid, doctor Gandasegui, que tant ha treballat i treballa en el camp catòlic-social.

ESTRANGER

La Federació Nacional Catòlica de França ha començat una forta campanya contra l'Escola única, o sigui contra l'Escola laica. En el fons de la qüestió es debat si França ha d'estar sempre tiranitzada per la maçoneria o és possible la llibertat veritable en l'actual estat polític francès.

—L'alcalde de Viena, M. Steiz, un dels més aïts prestigis socialistes, ha donat una gran festa cortesana al Palau Municipal, un dels millors d'Europa, a la qual ha convidat el Cos diplomàtic presidit pel Nunci Apostòlic, i totes les aristocràcies — de la virtut, del talent, de la sang i del diner, — ni menys ni més que en temps de l'imperi. El saló de recepcions diu que enlluernava. Mr. Steiz es portà com un perfecte palatí. No cal dir que cap obrer socialista critica Mr. Steiz. Com canvien els temps!

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

L'obra constarà d'una vintena de volums
en quart de 400 pàgines. Apareixeran
dos volums a l'any.



Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb rellogadura)	30 »
Abans del dia 1 de març 1926,	25 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT



XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

De venda: En totes les farmàcies i centres d'específics.

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.



**GANIVETERIA
ROCA
BARCELONA**

PLAÇA DEL PI, 3
(Enfront l'Església)

Navalles

Màquines d'afaitar

i demás eines de tall

Objectes per a
tocador i per
la manicura

TALLER D'ESMOLAR